

Sygn. akt I ACa 786/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Adam Jewgraf
Sędziowie:	SSA Małgorzata Lamparska SSA Dariusz Kłodnicki (spr.)
Protokolant:	Teresa Wróbel - Płatek

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.**

przeciwko **M. W.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 24 kwietnia 2012 r. sygn. akt VI GC 249/11

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej 100.237,89 zł (sto tysięcy dwieście trzydzieści siedem złotych 89/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 listopada 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 8.629 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- 2. nakazuje pozwanemu, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Legnicy 177,12 zł tytułem zwrotu wydatków;**
- 3. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 7.712 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

(...) Spółka z o.o. w O. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od M. W. kwoty 100.237,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powództwa wskazała, iż pozwany jest członkiem zarządu (...) Spółki z o.o. w Ś., wobec której ma wierzitelność wynikająca z prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w dniu 28.10.2010 r. przez Sąd Okręgowy w L. - sygn. akt V GNc 2813/10, na kwotę 79.934,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9.12.2009 r. do dnia

zapłaty oraz kosztami postępowania. Egzekucja komornicza prowadzona na jego podstawie okazała się bezskuteczna, wobec czego w oparciu o art. 299 k.s.h., wezwała pozwanego do zapłaty należności wynikających z tego nakazu oraz z tytułu poniesionych przez nią kosztów postępowania egzekucyjnego, jednakże wezwanie to okazało się bezskuteczne.

W dniu 25.10.2011 r. Sąd Okręgowy w Legnicy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym - sygn. akt VI GNc 278/11, zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł przeciwko niemu sprzeciw, żądając oddalenia powództwa w całości.

W jego uzasadnieniu podniósł, że (...) Spółki z o.o. w Ś. posiada majątek, z którego jej wierzyciele, w tym strona powodowa, mogą zaspokoić swoje wierzytelności, jednakże do tej pory komornik nie podjął czynności egzekucyjnych, celem jego opisu i oszacowania. W tych okolicznościach, dochodzenie od niego zapłaty jako od członka zarządu tej spółki z o.o., ocenił jako przedwczesne.

Wyrokiem z dnia 24.04.2012 r. Sąd Okręgowy w Legnicy oddalił powództwo oraz nakazał stronie powodowej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Legnicy kwotę 95,86 zł, tytułem tymczasowo wyłożonych kosztów postępowania.

Podstawą jego wydania były następujące ustalenia:

Strona powodowa zbyła na rzecz (...) sp. z o.o. we W. (błędnie wskazano siedzibę pozwanej – prawidłowo winno być w Ś.) mieszankę gumową na kwotę 79.934,40 zł, za którą nabywca nie zapłacił. Strona powodowa wystąpiła o powyższą należność na drogę sądową. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28.10.2010 r. sygn. akt V GNc 2813/10 Sąd Rejonowy w L. nakazał zapłacić (...) sp. z o.o. we W. (błędna siedziba jw.) na rzecz (...) Spółki z o.o. w O. kwotę 79.934,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.12.2009 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.617 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu. Po nadaniu orzeczeniu klauzuli wykonalności strona powodowa wniosła na jego podstawie o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, z nieruchomości, ruchomości oraz z kont dłużnika.

Postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28.10.2010 r. sygn. akt V GNc 2813/10 prowadził pod sygn. akt Km 227/11 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w L. Z. K. (1). W postępowaniu komornik min. wydał postanowienie o zajęciu wierzytelności przysługującej (...) sp. z o.o. we W. (błąd siedziba jw.) od dłużnika Urzędu Skarbowego z tytułu zwrotu podatku VAT, jednak okazało się, że Spółka nie posiada już nadpłaty z tytułu podatku. W telefonicznej rozmowie ze stroną powodową w dniu 6.05.2011 r. komornik uzyskał informację, że wierzyciel nie wnosi o zajęcie odpadów złożonych na posesji dłużnika oraz nie jest zainteresowany ich przejęciem do dalszej obróbki. Strona powodowa nie wystąpiła o wyjawienie majątku dłużnika. W piśmie z dnia 25.05.2011 r. w przedmiocie wysłuchania wierzyciela przed umorzeniem egzekucji komornik poinformował powódkę, że postępowanie w powyższej sprawie będzie umorzone, gdyż dłużnik nie figuruje jako właściciel nieruchomości w powiecie (...), nie posiada środków na rachunku bankowym, nie posiada ruchomości mogących służyć zaspokojeniu roszczeń wierzyciela i choć na jego nieruchomości znajdują się surowce wtórne w stanie luźnym, według uzyskanych informacji koszt ich transportu przekroczyłby znacznie ich wartość. Postanowieniem z dnia 15.06.2011 r. umorzono postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 227/11 wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. W jego toku komornik wyegzekwował od Spółki na poczet należności kwotę 153,73 zł.

Przeciwko dłużnikowi (...) sp. z o.o. we W. toczyły się również postępowania egzekucyjne w sprawach: Km 969/09 i Km 878/11 z wniosku Gminnej Spółdzielni (...) w Ś., Km 1087/11 z wniosku (...) sp. z o.o. w P. i Km 343/10 z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L..

W toku prowadzonych na rzecz wierzycieli postępowań egzekucyjnych komornik sądowy Z. K. (1) bezskutecznie próbował zbyć stanowiący własność dłużnika (...) nr rej. (...) rok produkcji 1992 r., oszacowany na kwotę 20.000 zł, ostatecznie za cenę wywoławczą 10.000 zł. Nie było też chętnych na zakup wózka widłowego wycenionego na kwotę 5.000 zł i koparki wycenionej na kwotę 20.000 zł, nawet za połowę tej wartości. Pozwany nie odpowiadał na wezwania

komornika do wskazania majątku Spółki. Komornik przyjeżdżał do siedziby Spółki, oglądał zgromadzone tam mienie. Widział posadowioną na terenie siedziby spółki hałdę odpadów.

Pozwany jest członkiem zarządu (...) sp. z o.o. w Ś. od 2004 r. do chwili obecnej.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, że powództwo jest nieuzasadnione, gdyż strona powodowa nie wykazała jednej z obligatoryjnych przesłanek pociągnięcia pozwanego do odpowiedzialności, jako członka zarządu spółki z o.o. będącej jej dłużnikiem, jaką jest bezskuteczność egzekucji z jej majątku. Pozwany w ocenie Sądu skutecznie podniósł, że (...) Sp. z o.o. nadal posiada majątek, w postaci wymienionych w spisie z natury i w wycenie rzeczoznawcy majątkowego zapasów materiałowych, pojazdów i urządzeń produkcyjnych, którego wartość przekracza wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie. Zwrócił przy tym uwagę, że ani strona powodowa, ani żaden z innych wierzycieli dłużnika, z większości tych składników nie próbował się zaspokoić.

Sąd Okręgowy wyjaśnił ponadto, że dopuścił dowód z wyceny rzeczoznawcy z dnia 24.02.2012 r., sporządzonej na zlecenie pozwanego, gdyż stanowiła ona rozwinięcie jego twierdzeń i dowodów wskazanych w sprzeciwie od nakazu zapłaty, a jej przedłożenie na tym etapie postępowania uzasadniało kwestionowanie przez stronę powodową i przez świadka - komornika sądowego Z. K. (1) na rozprawie w dniu 27.02.2012 r., istnienia i wartości powołanych przez pozwanego składników majątku Spółki.

Strona powodowa wniosła apelację od niniejszego wyroku i zaskarżając go w całości zarzuciła Sądowi Okręgowemu, że przy jego wydaniu dopuścił się:

1. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów:

- w sposób niewszechstronny, z pominięciem dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach komorniczych sygn. akt KM 969/09, KM 878/11, KM 1087/11, KM 343/10, KM 227/11 i dowodu z zeznań świadka Z. K. (1), które to dowody wskazywały jednoznacznie, że (...) sp. z o.o. nie posiada majątku pozwalającego na zaspokojenie roszczeń apelującej oraz przez ustalenie wartości majątku spółki na podstawie pozasądowej wyceny rzeczoznawcy, mimo iż była ona kwestionowana przez powódkę;

- w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, w odniesieniu do dowodu z arkusza spisu natury z majątku Spółki z dnia 14.11.2011 r. oraz dowodu z wyceny rzeczoznawcy majątkowego z dnia 24.02.2012 r., i uznanie tych dowodów za wiarygodne, podczas gdy postępowania egzekucyjne prowadzone przeciwko (...) Sp. z o.o. wykazały, że część składników majątkowych wymienionych w tych dokumentach nie należy do Spółki, zaś co do pozostałej części egzekucja była bezskuteczna;

- w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania w odniesieniu do dowodu z arkusza spisu z natury majątku Spółki z dnia 14.11.2011 r. oraz dowodu z wyceny rzeczoznawcy majątkowego z dnia 24.02.2012 r. i uznanie tych dowodów za wiarygodne w sytuacji, gdy treść tych dokumentów w zakresie ilości i składu majątku znacznie się różni, a jednocześnie skład przedmiotów majątkowych wynikających z wyceny odbiega od twierdzeń pozwanego podanych na rozprawie w dniu 9.01.2012 r.;

2. naruszenie art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. poprzez dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci wyceny rzeczoznawcy majątkowego z dnia 24.02.2012 r. oraz uwzględnienie twierdzeń pozwanego odnośnie składu i wartości majątku ujętego w tymże dokumencie, mimo iż zgłoszenie twierdzeń odnośnie składu i wartości majątku (...) sp. z o.o., a tym samym również dowodów na ich poparcie dopiero na rozprawie w dniu 27.02.2012 r. było spóźnione i uległo prekluzji.

W oparciu o powyższe zarzuty wniosła o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje oraz obciążenie pozwanego kosztami postępowania tymczasowo pokrytymi przez Skarb Państwa.

Na podstawie zgromadzonego przez Sąd I instancji materiału dowodowego Sąd Apelacyjny poczynił uzupełniająco następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 31.10.2009 r. strona powodowa sprzedała na rzecz (...) Sp. z o.o. w Ś. mieszankę gumową za kwotę 79.934,40 zł, z terminem jej zapłaty do dnia 30.11.2009 r. W odpowiedzi na wezwanie do dobrowolnej zapłaty tej należności, prezes zarządu tej spółki M. W., w piśmie z dnia 25.02.2010 r. zwrócił się z prośbą o przedłużenie terminu spłaty jej zadłużenia i rozłożenia go na raty, wobec utraty płynności finansowej.

Strona powodowa wyraziła zgodę na przedłużenie płatności przysługujących jej wierzytelności do końca marca 2010 r. Wobec bezskutecznego upływu tego terminu skierowała do tej spółki ostateczne wezwanie do zapłaty. W odpowiedzi jej prezes M. W., w piśmie z dnia 19.04.2010 r. wniósł o kolejne przedłużenie terminu spłaty jej zadłużenia, wskazując na utratę płynności finansowej związaną z niską sprzedażą surowców wtórnych w marcu 2010 r. Zapewniał przy tym, że poprawa wyników sprzedaży w kolejnym miesiącu, pozwoli reprezentowanej przez niego spółce spłacić jej zadłużenie, w miarę wpływu środków od jej odbiorcy.

Strona powodowa wyraziła zgodę na spłatę należności z tytułu sprzedaży towarów objętych specyfikacją w/w faktury do 31.05.2010 r.

W piśmie z dnia 15.12.2010 r., M. W. - prezes (...) sp. z o.o. w Ś., zwrócił się po raz kolejny o przesunięcie płatności tej należności do końca stycznia 2011 r. wskazując, że w styczniu 2011 r. planowana jest duża sprzedaż towarów, która pozwoli na całkowitą spłatę zadłużenia.

[dow. faktura VAT nr (...) wraz z dowodem wz k: 27, 28, korespondencja stron k: 20 - 26]

Strona powodowa poniosła koszty postępowania egzekucyjnego prowadzonego w oparciu o nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w L.z dnia 28.10.2010 r. – sygn. akt V GNC 2813/10, opatrzony klauzulą wykonalności, w łącznej kwocie 1.243,77 zł. Koszty te nie zostały zaspokojone w związku z bezskutecznością egzekucji.

[dow. okol. bezsporna, postanowienie Komornika k: 14, zajęcie wierzytelności k: 16]

W trakcie postępowania toczącego się z wniosku wierzyciela Gminnej Spółdzielni (...) w Ś. przeciwko (...) sp. z o.o. w Ś., Komornik dokonał zajęcia linii produkcyjnej do zgniatania surowców wtórnych, znajdującej się w posiadaniu dłużnika. Prezes zarządu tej spółki M. W. poinformował komornika, że jest to własność osoby trzeciej, która wystąpiła o wyłączenie jej spod egzekucji. Na podstawie wydanego w tym przedmiocie orzeczenia, komornik wydał postanowienie o zwolnieniu linii produkcyjnej spod egzekucji.

W dniu 28.04.2011 r. GS (...) w Ś. złożyła do Komornika wnioski o eksmisję (...) sp. z o.o. w Ś., z zajmowanej przez nią nieruchomości, w oparciu o prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 19.11.2010 r. sygn. akt V GC 553/10, jednakże nie wpłaciła zaliczki na pokrycie kosztów tego postępowania.

Nastąpił zbieg egzekucji komorniczej prowadzonej na wniosek strony powodowej wobec (...) sp. z o.o. w Ś., z egzekucjami prowadzonymi na wniosek innych wierzycieli, w tym egzekucjami administracyjnymi prowadzonymi na rzecz Urzędu Skarbowego i ZUS - u. Postępowania komornicze zostały umorzone wobec ich bezskuteczności. Suma dochodzonych w ich ramach, a nie zaspokojonych wierzytelności, wyniosła około 600.000 zł.

[dow. zeznania Z. K. – k: 106]

W dniu 14.11.2011 r. Prezes zarządu (...) Spółki z o.o. w Ś. wraz M. F., sporządzili spis inwentarza spółki z natury, który miał obejmować hałdę surowców wtórnych do przetworzenia o wartości 700.000 zł, samochód ciężarowy o wartości 20.000 zł oraz instalację do przetworzenia tworzyw sztucznych – młyny, aglomerator, myjnia - 4 szt., o wartości 90.000 zł.

[dow. arkusz spisu z natury k: 43]

Do majątku (...) sp. z o.o. w Ś. w dacie prowadzenia egzekucji komorniczej z wniosku strony powodowej należały: (...) nr rej. (...) rok produkcji 1992 r., koparka, wózek widłowy oraz surowce wtórne w stanie luźnym. Według informacji uzyskanej przez komornika od pracownika przetwórci surowców firmy przetwórczej w L., koszty transportu surowców wtórnych przekroczyłyby ich wartość.

[dowód: zeznania świadka Z. K. (1) k.106-107]

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy przeprowadzając postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie naruszył zasadę swobodnej obecny dowodów, jak i reguły przeprowadzania postępowania dowodowego w sprawach gospodarczych. Podniesione przez stronę powodową w apelacji zarzuty należało zatem uznać za uzasadnione.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że trafnym był zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 479¹⁴ §2 k.p.c. poprzez dopuszczenie dowodu z opinii rzeczoznawcy, zawnioskowanego przez pozwanego na rozprawie w dniu 27.02.2012 r. Pamiętać należy, że niniejsza sprawa, wszczęta wniesieniem pozwu w dniu 04.10.2011 r., prowadzona była w reżimie przepisów postępowania w sprawach gospodarczych, a zatem zgodnie z brzmieniem art. 479^{14a} k.p.c. w zw. z art. 479¹⁴ § 2 k.p.c., pozwany obowiązany był podać wszystkie twierdzenia, zarzuty oraz dowody na ich poparcie już w sprzeciwie od nakazu zapłaty, pod rygorem utraty prawa ich powołania w toku dalszego postępowania, chyba że wykazałby, iż ich powołanie wówczas nie było możliwe, albo że potrzeba ich powołania wynikła później. W tym przypadku dalsze twierdzenia i dowody na ich poparcie powinny być powołane w terminie dwutygodniowym od dnia, w którym powołanie ich stało się możliwe lub powstała potrzeba ich powołania. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podnosząc, iż powódka nie wykazała bezskuteczności egzekucji przeciw (...) sp. z o.o. w Ś., ograniczył się wyłącznie do zawnioskowania dowodu z dokumentu obejmującego spis jej inwentarza. Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii rzeczoznawcy, na okoliczność wartości środków trwałych oraz zapasów posiadanych przez spółkę, złożył dopiero w trakcie rozprawy w dniu 27.02.2012 r. W oparciu o ten dowód pozwany zamierzał zatem dowodzić prawdziwości swych twierdzeń sformułowanych już w sprzeciwie od nakazu zapłaty, które podtrzymywał również na rozprawie jaka odbyła się w dniu 9.01.2012 r., kiedy to znane mu było stanowisko strony powodowej kwestionujące prawdziwość jego twierdzeń odnośnie majątku spółki, który mógłby stanowić źródło pozyskania środków pieniężnych na zaspokojenie jej wierzycieli.

Wbrew zatem ocenom Sądu Okręgowego, nie było podstaw do przyjęcia, że potrzeba złożenia wniosku dowodowego wynikła później, co słusznie podnosiła strona powodowa w ramach złożonego przez nią zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c., po dopuszczeniu tej opinii w poczet dowodów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego dopuszczenie dowodu z opinii rzeczoznawcy naruszało powołane powyżej przepisy prawa procesowego, dlatego też poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne na jego podstawie, nie mogły zostać uwzględnione przy rozstrzygnięciu istniejącego między stronami sporu.

Sąd Apelacyjny podzielił ponadto stanowisko strony powodowej, że poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, odnośnie wartości majątku jakim dysponuje (...) sp. z o.o. w Ś., oraz dokonana ocena zgromadzonego w sprawie materiału, co do możliwości zaspokojenia się z niego przez wierzycieli spółki, w tym i przez stronę powodową, naruszała normy określone przepisem art. 233 §1 k.p.c. Powołany przepis przyznaje Sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, jednak pamiętać należy, że nie ma podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów jedynie w sytuacji, gdy Sąd zaprezentuje rozumowanie zgodne z regułami logiki, z zasadami wiedzy, bądź z doświadczeniem życiowym, a pomiędzy ustaleniami sądu, a treścią zebranego materiału dowodowego nie będzie sprzeczności.

Jak wskazano już wyżej, nie mogły stanowić podstawy poczynionych ustaleń faktycznych w sprawie dowód z opinii rzeczoznawcy z 24.02.2012 r., a jedynym dowodem zawnioskowanym przez pozwanego w ramach sprzeciwu od nakazu zapłaty, był dowód z arkusza ze spisu z natury, który jak wynika ze wskazanej w nim daty miał być przeprowadzony w dniu 14.11.2011 r. Został on sporządzony przez pozwanego oraz osobę trzecią, a zatem jako dokument prywatny, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowił dowód tego, że złożyli oni oświadczenia zawarte w dokumencie. Dokument ten nie korzystał zatem z domniemania zgodności z prawdą zawartych w nich twierdzeń i podlegał ocenie tak, jak wszystkie inne dowody zgromadzone w sprawie. Mógł on zatem stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania, jednak materialna jego moc zależała od jego treści merytorycznej oraz konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. O ile bezspornym było to, że (...) sp. z o.o. w Ś., jest właścicielem surowców wtórnych znajdujących się na w miejscu gdzie prowadziła działalność (poz. 1 spisu z natury) oraz samochodu m – ki M. (poz. 2), to spornym było zarówno to, czy jest właścicielem linii produkcyjnej (poz. 3) jak również to, jaka była realna wartość jej majątku. Strona powodowa zawnioskowała o przeprowadzenie dowodów, na te okoliczności sporne z akt komorniczych, dokumentujących przebieg postępowań egzekucyjnych prowadzonych przeciwko tej spółce (zarówno przez nią jak i innych jej wierzycieli) oraz z zeznań komornika, który prowadził te egzekucje. Z zeznań świadka Z. K. (1) wynika, że (...) Sp. z o.o. w Ś. nie posiada majątku, który umożliwiłaby wierzycielom spółki zaspokojenie swoich roszczeń względem niej. W odniesieniu do linii produkcyjnej, wymienionej w/w spisie inwentarza wskazał, że była ona przedmiotem zajęcia w toku prowadzonej przez niego egzekucji z wniosku GS (...), jednakże osoba trzecia uzyskała orzeczenie Sądu o wyłączeniu jej spod egzekucji. Zwrócić przy tym należy uwagę, że to pozwany poinformował komornika, że linia ta nie stanowi własności w/w spółki. Okolicznościom tym pozwany nie zaprzeczył, ani w trakcie rozprawy, na której przesłuchiwany był ten świadek, ani też w toku dalszego postępowania. Nie można również pomijać tego, że mimo stawianych przez stronę powodową zarzutów, co do braku wykazania prawa własności do tego majątku, nie przedłożył jakiegokolwiek dowodu na poparcie swych twierdzeń w tym zakresie. W tych okolicznościach, w ocenie Sądu Apelacyjnego należało uznać je za niewiarygodne.

Nie zasługiwały na danie wiary również twierdzenia pozwanego, co do rynkowej wartości pozostałych składników majątkowych należących do spółki, której był reprezentantem (a zarazem 100% jej udziałowcem). Przeciwko nim przemawiają zarówno zeznania Z. K. (1) jak i pozostałe dowody z dokumentów, zebrane w toku niniejszego postępowania. W odniesieniu do hałdy surowców, która miała stanowić zasadniczą część jej majątku, należało mieć na uwadze, że już z samych twierdzeń pozwanego wynikało, że wymagały one przesortowania, co wymagało poniesienia kosztów związanych z zakupem jednego z elementów linii sortowniczej oraz zatrudnienia pracowników, do realizacji tych prac. Spółka nie posiadała środków pieniężnych na ten cel, a zatem alternatywą była sprzedaż tych surowców w stanie nieprzetworzonym. Jak wynika z zeznań komornika, zwrócił się do firmy, która zajmowała się sortowaniem i sprzedażą takich surowców, jednakże z uzyskanych przez niego informacji wynikało, że koszty ich transportu, przekraczają ich wartość, co czyniło całe przedsięwzięcie z tym związane nieopłacalnym. O tym, że hałda tych surowców, nie stanowi realnego źródła pozyskania środków na zaspokojenie wierzycieli spółki świadczy również to, że mimo posiadanej przez nią swobody w dysponowaniu tym składnikiem majątkowym (wobec braku wniosków egzekucyjnych, które byłyby wobec niego skierowane), od wielu miesięcy nie podejmuje jakichkolwiek kroków, które prowadziłyby do pozyskania w oparciu o te surowce środków pieniężnych, które mogłyby przeznaczyć na spłatę swych zaległych zobowiązań, których terminy zapłaty upłynęły kilka lat temu. Zwrócić należy uwagę, że już w lutym 2010 r., pozwany zapewniał stronę powodową że dokona spłaty zobowiązań spółki, które stały się wymagalne już w listopadzie 2009 r., ze środków uzyskanych ze sprzedaży posiadanych przez nią surowców. Takie zapewnienia składał jeszcze kilkakrotnie w 2010 r. Zwrócić ponadto należy uwagę, że choć w toku niniejszego postępowania nie został przeprowadzony dowód z jego zeznań, wobec braku inicjatywy dowodowej stron w tym zakresie, to jednak nie może uiść uwadze, iż podnoszone przez niego twierdzenia niejednokrotnie pozostawały ze sobą w sprzeczności. Podczas rozprawy w dniu 9.01.2012 r. podał, iż Spółka posiada sprawną linię do mielenia i przetwarzania tworzyw sztucznych, przy użyciu której wciąż prowadzona jest produkcja oraz, że w związku z produkcją zatrudnionych jest 28 osób (k. 64). Z kolei podczas rozprawy w dniu 24.04.2012 r. wskazał, że linia produkcyjna stanowiąca (jak twierdził własność Spółki) jest składana i potrzebne są jeszcze około 2-3 tygodnie do uruchomienia produkcji (k. 142). Również

jego twierdzenia odnośnie nawiązywania nowych kontaktów biznesowych nie znajdowały potwierdzenia w żadnym ze zgromadzonych w sprawie dowodów.

Przeciwko uznaniu twierdzeń pozwanego za wiarygodne w tym zakresie, świadczy pośrednio także to, że żaden z jego wierzycieli nie podjął ryzyka poniesienia kosztów związanych ze skierowaniem egzekucji do tego składnika majątkowego, celem zaspokojenia swych wierzytelności. Również właściciel nieruchomości, na której składowane są te surowce, nie zdecydował się na realizację tytułu wykonawczego obejmującego eksmisję spółki z tego terenu.

Za niewiarygodne należało uznać również twierdzenia pozwanego, co do wartości samochodu, objętego spisem inwentarza. Jak wynika z zeznań komornika, skierowana przeciwko niemu egzekucja okazała się bezskuteczna, bowiem nie było nikogo zainteresowanego jego nabyciem, na kolejnych terminach licytacji. Nabywcy na ten pojazd nie znalazła od lat również spółka, która jest jego właścicielem. Komornik wskazał również na bezskuteczność egzekucji skierowanych, do szeregu innych maszyn i urządzeń, będących w czasie ich prowadzenie w posiadaniu dłużnika, a które nie zostały wymienione w spisie inwentarza złożonym wraz ze sprzeciwem.

Należy w tym miejscu wskazać, że spis majątku spółki, który miał być dokonywany z natury, nie obejmował szeregu ruchomości, które według twierdzeń pozwanego składanych w toku dalszego postępowania (wspartych opinią rzeczoznawcy), miałyby stanowić jej własność. Okoliczność ta dodatkowo podważa jego wiarygodność w niniejszym postępowaniu.

Za w pełni wiarygodne należało natomiast uznać zeznania świadka Z. K. (1). Świadek ten jest funkcjonariuszem publicznym, niezwiązanym z żadną ze stron, brak jest zatem podstaw, by przyjąć, że zainteresowany jest zeznawaniem na korzyść, czy przeciwko, którejkolwiek z nich. Ponadto treść jego zeznań znajduje potwierdzenie zarówno w aktach komorniczych, jak również w okolicznościach faktycznych odnoszących się do zachowań wierzycieli spółki oraz zachowań pozwanego jako jej reprezentanta, ocenianych przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego.

W tych okolicznościach należało uznać, że wywiedzenie przez Sąd Okręgowy, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosku, że powodowa spółka nie wykazała bezskuteczności prowadzonej egzekucji wobec spółki, której pozwany był jedynym reprezentantem przez okres jej istnienia, przekracza granice swobodnej oceny dowodów wyznaczone przez ustawodawcę w ramach art. 233 §1 k.p.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie budzi zatem wątpliwości, że strona powodowa wykazała, że spełnione zostały przesłanki odpowiedzialności pozwanego za zobowiązania (...) sp. z o.o. w Ś.", o których mowa w art. 299 k.s.h. Należy przy tym zwrócić uwagę, że pozwany ograniczył się do postawienia zarzutu, braku wykazania przez stronę powodową bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce, którą reprezentował, nie wskazując na istnienie jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby uwolnić go od odpowiedzialności za jej zobowiązania, w świetle treści w/w przepisie. Takie okoliczności nie wynikają również z zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Odnosząc się z kolei do dochodzonej należności, należy wskazać, że ani jej istnienie, ani też wysokość nie były przedmiotem sporu między stronami. Niezależnie o tego należy ocenić, że znajdowała ona potwierdzenie w zebranym w sprawie materiale dowodowym, obejmującym fakturę dokumentującą sprzedaż towarów, wydany w oparciu o nią nakaz zapłaty jak i postanowienia wydane w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego na wniosek strony powodowej, przeciwko w/w spółce.

Jednym ze składników wierzytelności przysługujących stronie powodowej, były odsetki ustawowe za opóźnienie w realizacji należności głównej, a zatem w oparciu o art. 482 §1k.c., mogła żądać dalej idących odsetek od dnia wniesienia pozwu. Wobec żądania zasądzenia odsetek od późniejszej daty, bowiem dopiero od dnia doręczenia pozwu pozwanemu tj. 2.11. 2011 r. (k: 39), zasadnym było ich zasądzenie od tej daty.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, uznając apelację za uzasadnioną, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 100.237,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 2.11.2011 r. do dnia zapłaty.

Wobec uwzględnienia powództwa w całości, zasadnym było również żądanie strony powodowej zasądzenia na jej rzecz od pozwanego, w oparciu o art. 98 §1 i §3 k.p.c., poniesionych przez nią kosztów procesu, na które składały się opłata od pozwu w kwocie 5.012 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł - § 6 pkt 6 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego poniesionych przez apelującą wydano w oparciu o treść art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 i § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...).

Ponadto w oparciu o art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, pozwany jako przegrywający niniejszą sprawę został obciążony wydatkami sądowymi poniesionymi przez Sąd Okręgowy w Legnicy tymczasowo ze środków Skarbu Państwa w łącznej kwocie 177,12 zł (k: 88 i 135).

mw